

1. Mi a hivatás?

„Isten minden egyes ember életét valamely hivatás betöltésére rendelte” (VI. Pál pápa, *Populorum Progressio* 15). Minden ember valami hivatásért született. Unokahúgom kislánya 9 napig élt. Amikor Édesapja – aggódva azért, hogy életben marad-e - 1 naposan megkeresztelte a kórházban, hirtelen jobban lett és még 8 napig élt. A család egyik fele ateista. Ebből a családból a magát „hitetlennek” tartó Nagymama nekem szegezte a kérdést: Maga pap. Mondja meg, hogy ennek a 9 napos gyermek életének mi volt az értelme? Azt válaszoltam: Isten minden élet misztériumának a forrása. De mit tetszettek csinálni a 9 nap alatt? Imádkoztunk... Azért ez nem akármilyen, hogy ez a gyermek 9 napon át Istenre hangolta az Istentől távol élő rokonokat és mélyen összekapcsolta a családot a szeretetben. Az ateizmus utáni közönyben kell megszólítani embertársainkat Isten örömeivel és vigasztalásával. A feltámadott Úr békességét kell kimondani a gyűlölködők felé. Az újrakezdés, az új élet, a feltámadás hitét a depressziós, öngyilkos, reménytelen nemzedék felé.

Keresztelő Szent Jánosnak azért az óráért kellett megszületnie, amikor bemutatja a világnak az Isten Bárányát. Miután küldetését elvégezte már élete értelmét is betöltötte akkor is, ha lefejezték. Néha azt gondoljuk, hogy a körülmények akadályoznak meg bennünket a hivatásunk betöltésében, pedig a saját szívünkben vannak a korlátok. Dönthetünk úgy, hogy szabadon odaadjuk az életünket szeretetből Istennek a lehetetlen körülmények ellenére, vagy éppen pont azok „hívására”. Szabadságunk mindig rendelkezik azzal a hatalommal, hogy amit nem változtathatunk meg, azt elfogadjuk és felajánlássá tegyük: „Senki sem veszi el tőlem az életem, magam adom oda, mert hatalmam van arra, hogy odaadjam és hatalmam van arra, hogy visszavegyem. Ezt a parancsot kaptam Atyámtól.” (Jn 10,18) Az élet felajánlása a hivatásunk. Jézus, amikor már sűrű könnyek között, kiáltozva akarja elkerülni a halált, de felismeri, hogy még annak szeretetből való vállalása is hivatásának része, akkor így imádkozik: „Megrendült a lelkem. Mit is mondjak? Atyám szabadíts meg ettől az órától? De hiszen éppen ezért az óráért jöttem. Atyám! Dicsőítsd meg nevedet!” (Jn 12,27). Istent dicsőítve megélni mindent (örömet és fájdalmat). Erre lettünk teremtvé. Életed körülményeit akadályként látod, ami miatt sokat panaszkodsz, vagy inkább lehetőségként, mely hivatásod része. Csak az el nem vállalt keresztek nyomorítanak meg. (F. L.), „Az ember kezdettől fogva a párbeszédre hivatott Istennel, ugyanis csak azért létezik, mert Isten szeretetből megteremtette és szeretetből létben tartja, s csak akkor élhet teljesen, ha... rábízta magát a Teremtőjére” (GS19).

Akkor élünk igazán, ha az Istennel való párbeszédben a jelen pillanat hívását felismerve válaszolunk (F. L.). Ha az életre mint hivatásra tekintünk, az arra serkenti az egyént, hogy előre tekintsen, és elutasítsa azt a felfogást, miszerint az élet passzív, unalmas és banális. Ily módon az élet értékessé és elfogadott ajándékká lesz. Az élet, mint hivatás tehát az Isten szeretetére adott válasz: „szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket” (Jn 15,12). Ha rádöbbenünk, hogy az életünkben jelenlévő Isten (Emmánuel) mindegyikünkkel csodálatos, egyedi és megismételhetetlen szeretet-történetet valósít meg, akkor felismerjük: „az ember csak akkor találhat teljesen önmagára, ha őszintén elajándékozza magát (vö. GS24).

K: *Hivatásod a szeretet, vagyis hogy az Istennel való párbeszédben felismerd a pillanat hívását. Ezen az úton járva előbb-utóbb felismered egyedi élethívátásodat is. Milyen hétköznapi helyzetekben érezted a pillanat hívását, hogy Istennek ott és akkor Rád volt szüksége? Mivel fejlesztheted az Istennel való párbeszédet?*

2. Hivatáskultúra – az élet kultúrája

„Minden hivatás – bár sokféle útja létezik – azt kéri, hogy lépjünk ki önmagunkból, hogy létiünk középpontjául Krisztust és az evangéliumot tegyük. Akár a házasságban, akár a szerzetesi és papi életben felül kell múlni azokat a gondolkodás- és cselekvésmódokat, amelyek nincsenek összhangban Isten akaratával. Ez a „kilépés (kivonulás) az Úr imádásához és a testvérekben való szolgálatához vezet el minket” (vö. beszéd a Szerzetesrendi Vezetők Nemzetközi Uniójához, 2013. május 8.) Fontos, hogy a keresztény közösségben mindenki felfedezze saját, személyes hivatását, és nagylelkűen válaszoljon rá. Minden élet hivatás, és minden hívó arra hivatott, hogy részt vegyen az Egyház építésében. A hivatás egy gyümölcs, amely olyan földön érlelődik, melyet az egymás szolgálatában kifejeződő kölcsönös szeretet művel meg a hiteles egyházi élet összefüggésében. A hivatás Isten szívéből ered, és a hű nép jó földjében, a testvéri szeretetben hajt ki. (Amadeo Cencini)

K: *Mit gondolsz mi a Te hivatásod az Egyház (egyházközösség) építésében? Mi ott Isten hívása a számodra a jelenben?*

A hivatáskultúra azt jelenti, hogy minden keresztény annak tudatában él, hogy ő meghívott, és egyben meghívó. Olaszországi felmérés szerint a fiatalok 17 %-ában megfordul az egyházi hivatás gondolata. Ezek a fiatalok azonban nagyon kevés lehetőséget kapnak, hogy kérdéseiket feltegyék, ezért fontos a hivatásgondozás és a hivatáskultúra építése, amelyben felragyoghat a legkülönbözőbb hivatások nagyszerűsége és felismerhetők a sajátos egyházi hivatások is: „Napjainkban arra van szükség, hogy mindenki részesülhessen ilyesféle vezetésben, mert az egyházban mindenkinek joga van ahhoz, hogy segítséget kapjon annak felfedezéséhez, mi az Isten terve

ővele.” (Amadeo Cencini) „Az Úr hívó szavát azonban soha nem szabad úgy várni, hogy az valamilyen rendkívüli módon jusson el valakinek a fülébe (pl. egy leendő pap vagy családanya fülébe F. L. kiegészítése). Inkább olyan jelekből kell fölismerni és megítélni, melyekből Isten akarata az okos keresztényeknek a hétköznapiakban mutatkozik meg; e jelekre a papoknak nagyon figyelniük kell” (Presbyterium ordinis 11).

Keresztény Szülők, bátorítalak titeket, hogy álljatok gyermekeitek mellett. Ne hagyjátok magukra őket a kamasz- és az ifjúkor nagy döntéseiben. Segítsétek őket, hogy ne vessék bele magukat a jólét utáni hajszába, és vezessétek el őket a valódi, lelki örömeire. Segítsétek őket, hogy szívükben, amelyet sokszor elfog a jövőtől való félelem, visszhangozzék a hit felszabadító öröme. Boldog VI. Pál pápa írta: tanítsátok meg őket arra, hogy „egyszerűen izlelgessék azokat az emberi örömeket, amelyeket a Teremtő ad életük útján:

- a lét és az élet fölötti ujjongó örömet,
- a tiszta és megszentelt szeretet örömét,
- a természet és a csend fölötti békés örömet,
- a jól végzett munka néha keserű, de valódi örömét,
- a kötelességteljesítés fölötti örömet és megelégedettséget,
- a szolgálat és a testvéri szolidaritás tiszta örömét,
- az áldozat igényes örömét” (Gaudete in Domino I).

K: A teljességgel megélt élet (beleértve annak örömét és áldozatát) a hivatásunk, mely elsegít egyedi élethivatásunk felismeréséhez. Mennyire tudod megélni a saját életed magasságait és mélységeit Isten iránti hálával, esetleg mi az, ami elől menekülsz vagy aminek az örömét nem engeded magadhoz közel (pl. saját értékességed örömét vagy a fentiek közül valamit stb.)?

A család életét támogassák a **hitoktatók és a keresztény tanárok**, akik különösen is arra hivatottak, hogy a fiatalokban kifejlesszék a hivatás iránti érzéket. Az ő feladatuk, hogy az új nemzedéket elvezessék Isten rájuk vonatkozó tervének felismerésére, és hogy felélesszék bennük a készséget, hogy ha Isten szólítja őket, ajándékba adják életüket a kapott küldetésre. Fokozatosan meghozott döntések készítik elő őket a teljes „igen” kimondására, amellyel egész életüket az evangélium szolgálatába állítják akár családoként, akár papként, szerzetesként. Feladatuk, hogy ennek érdekében segítsék a rájuk bízott fiatalokat, hogy fölfelé tekintsenek, és győzzék le a kompromisszum állandó kísértését és a jövőtől való félelmet (F. L.) Az élet értelme, méltósága, szépsége, hogy el lehet ajándékozni, önként, szabadon, szeretetből. Krisztus szeretete erősebb, mint a halál, s ezért legyőzi a félelmet. A félelem legyőzése pedig az igazi szabadság. Erre eljutni, és másokat erre segíteni, ez az igazi szolgálat. *Van, aki önzésből szingli életet választ. Nem azokról beszélek, akiknek akaratukon kívül alakult így az életük, hisz azok is megtalálhatják egyedi hivatásukat Isten és az Egyház szívében. De „az önző ember nem lehet boldog, aki igazán élni akar, éljen másokért!” (mondta már a pogány Seneca is)(F. L.)*

K: Minden hivatás ott kezdődik, ahol az életet ajándékként tudjuk elfogadni, és amikor előlött érzett hálánkban saját életünket készek vagyunk elajándékozni. Hogyan gondolsz jövőbeli családodra, házasodásodra? Még túl távolinak érzed, amit legjobb lesz a legtávolabb kitolni vagy már most hozol döntéseket jövődöbelidért? Hogyan gondolsz a gyermekekre, kész vagy Isten hívását elfogadni abban, ha sok gyermekkel akar megajándékozni, vagy már eleve kompromisszumokat keresel?

3. Megszentelt élet éve = szerzetesek éve

A megszentelt élet éve van 2014 októberétől egy évig. Magyarországon inkább a szerzetesek évének nevezték el, mert megtevésszű lehet a megszentelt élet kifejezés. Magyarul ugyanis azt sugallhatja, mintha a házások nem a megszentelt életre lennének hivatva. A Leviták könyvében olvassuk, hogy az életszentség nem néhány választottnak, pl. szerzeteseknek a privilégiuma, hanem parancs. Nem is üdvözülhetünk, ha nem válunk szentté. A mennyországban csak szentek vannak: „Szentek legyetek! Mert én az Úr, a ti Istenetek szent vagyok!” (Lev 19,2). Szent II. János Pál pápa tanítja: Ma sürgetőbb, mint valaha, hogy végre minden keresztény az evangéliumi megújulás útjára lépjen, hogy „szentek legyenek bármilyen körülmények között” (1Pét 1,15). Az Egyházban mindenki, mivel tagja az Egyháznak, megkapja a közös meghívást az életszentségre, és részesedik benne. A meghívás a világi hívőknek is szól az Egyház többi tagjától való minden megkülönböztetés nélkül: „Ezek után mindenki számára nyilvánvaló, hogy minden rendű és állapotú Krisztus-hívő meghívást kap a keresztény élet teljességére és a szeretet tökéletességére.” *Nem arról van szó tehát, hogy a szerzetes magasabb fokú életszentségre hivatott mint egy „átlag-hívő”. Hanem, hogy más módon érheti el az életszentséget. Isten minden embert egy egyedülálló küldetéssel küldött a létbe. Sajátos hivatásának, küldetésének felismerése és betöltése által üdvözül és válik önmagává. Személy-léte: válasz lét. Az Istennek adott válaszban bontakozik ki. „Így tehát minden Krisztus-hívő meghívást kap az életszentségre és saját állapotának tökéletességére, s ezeket köteles is elérni.” (II. Vatikáni Zsinat) „Az életszentségre szóló meghívás a keresztységben gyökerezik és a többi szentségben, elsősorban a szent Eucharishtiában megismétlődik; a Jézus Krisztust magukra öltött és a Lélekkel átitatott keresztények „szentek”; ezért alkalmasak és kötelesek a bennük létező szentséget tetteikben kifejezni. Pál apostol minden keresztényt állhatatosan arra buzdít, hogy úgy éljen, „amint a szentekhez illik” (Ef 5,3). A Lélek szerinti élet, melynek gyümölcse a megszentelődés (vö. Róm 6,22; Gal 5,22), minden egyes megkereszteltet arra készítet – és el is várja tőlük –, hogy Jézus Krisztust kövesse és utánozza a boldogságok keresésével, Isten igéjének hallgatásával*

és a róla való elmélkedéssel, az Egyház liturgikus és szentségi életében való tudatos és tevékeny részvétellel, a magán-, családi és közösségi imádságokkal, az igazságosság éhezésével és szomjazásával, a szeretet parancsának minden körülmények közötti teljesítésével, és a testvérek, különösen a gyermekek, a szegények és a szenvedők szolgálatával.” Aki keresztény, annak van egy keresztény alaphivatása: a hétköznapi életszentség, vagyis Krisztus követése. *Mit is ért az Egyház azon, hogy a szerzetesek létformáját vita consecrata-nak nevezi? A magyar fordítás megtévesztő. Jobb lenne így fordítani: konszekrált élet, vagy Isten különleges szolgálatára lefoglalt élet. Héberül a szent (kádós) azt jelenti: kihalított. Amikor egy oltárt konszekrálnak, akkor a profán világból kiszakítják annak a térnek egy darabját, elkülönítik és teljesen lefoglalják a sajátos istenszolgálat részére. Ilyen a szerzetes is. A szegénység, tisztaság, engedelmisség fogadalmának letétele során konszekrálják, vagyis veszik ki a hétköznapi „használatból” és szent célra rendelik. Ezt jelzi pl. a szerzetesi habitus (ruha) is. A házasság is egyfajta konszekráció, ott arra hasítják ki a világból a férfit és a nőt, hogy elkülönítsék őket kizárólag egymás számára lefoglalva. A női test szentély, ahová csak az arra felszentelt személy léphet be. A szerzetes testét viszont „nem magánhasználatra” rendelik, hanem, hogy testének és lelkének minden erejével Isten egyetemes, mindenre kiterjedő szeretetének hatékony jelei legyenek, melyet senki nem sajátíthat ki kizárólag önmaga számára. A Völegény Krisztusnak a Mennyasszony Egyház iránti szeretetét hivatott megjeleníteni és azt, hogy minden ember az Istennel való közvetlen egyesülésre van teremtve és a házasságban megélt testi-lelki egyesülés ennek az őseredeti rendeltetésünknek az előképe és az Istennel való egyesülésünket hivatott előre jelezni és szimbolizálni. De hogy lehet szent az, aki a hétköznapi világban él? Jézus úgy vett el a mindennapi teendőkből, hogy közben nem égett ki, mert úgy osztotta szét magát, hogy közben egy maradt az Atyával. Kiüresedni és nem kiégni. Erre hív meg a szerzetesi életforma, az Istennel megélt egységre. Arra emlékeztetik a világban élő krisztushívőt, hogy bármit tesz, bárhová készül, bármennyire szétszóródik a sok tevékenységben, bármilyen szakmát végez, közben egy maradhat az Atyával. Ez válhat létének alapjává. Az ideiglenesség társadalmában élünk. az ember csak egy szám a tömegben és szabadoságában pusztá fogyasztóvá vált. Az ideiglenesség társadalmában hogyan szolgálhatjuk az állandóság kultúráját? A találkozás, a kapcsolat táplálja ezt. A bírvágy öli. Mindig kicsit több kellene, mint ami van. Az élvezet ilyen, az ideiglenességet táplálja: használd, majd dobd el! Az ember nem egy zokni, amelyet fel lehet próbálni. Nincs próbaházasság. Ideiglenes jelleggel nem lehet kipróbálni, azt hogy milyen a véglegesség, vagyis a házasság. Ahol eltűnik a belső öröm, a külső örömben keresik életük megoldását, s mind nagyobb extrémítás után futnak kielégületlenül. Kis, hamis remények után futnak, ezért agresszívek és kimerültek az emberek, mert feladták a nagy reményt, hogy életük véglegesen elajándékozható, hogy nem jelentőség nélküli számadat, hanem nagyra hivatott. A szerzetesség a bírvággyal szemben az ajándékozás kultúrájára, az elégedetlenséggel szemben a megelégedettség örömeire hív (szegénység). A görcsös birtoklásból az elengedettség szabadságára, a használat helyett a kapcsolat kultúrájára utaló jel. A szerzetesrendek és az apostoli élet társaságai a közösség és az ima iskoláivá hivatottak válni. Az ima az ingyenesség iskolája és minden hiteles szolgálat forrása és gyűjtőpontja. Az engedelmisségi fogadalom az önérvényesítés törtetéséből a szolgálat könnyedségéhez vezethet el.*

Labancz Zsolt piarista tartományfőnök gondolatai (MKPK IB, 2015. márciusi ülésen elhangzottak, a dőlt betűs részek kivételével) „Az Istennek szentelt élet élő emlékezés Jézus élet- és cselekvésmódjára, arra, ahogyan a megtestesült Ige az Atya és a testvérek színe előtt viselkedett. Az Istennek szentelt élet ugyanis az Üdvözítő életének és tanításának eleven hagyománya.” (Vita consecrata, 22.) „Biztonsági másolat” Jézusról. Jézus életformájának történeti folytatása. A lényeg: a szerzetesek: Jézus-követő emberek. Enzo Bianchi írja szerzetesként: Nem vagyunk különbek. Sokkal fontosabb az, ami minket mindenkivel összeköt: szeretnénk a sajátos utunkon Jézust követni. „Mit csináltok a monostorban?” – kérdezte valaki a szerzetest: „Elesünk és fölkelünk.” – válaszolta. A szerzetes az emberlét teljességét, mélységét igyekszik megélni és ezt odavinni Jézus közelébe. A fogadalom középpontjában tehát nem a lemondás áll, hanem abban segítenek, hogy hogyan tudjuk az életünk egészét odavinni Jézushoz, annak minden fényes és sötét oldalával. A szerzetes erre kötelezi el magát: életének minden oldalát kapcsolatba hozza Jézussal és az Ő közelében él. A szerzetes odatartja szívét Jézusnak bukásaival, sötétségeivel együtt. A szerzetesek: „esperti della misericordia”, az irgalom szakértői (Ferenc pápa) Elsősorban azt jelenti, hogy átéljük: Isten irgalommal tekint ránk, szerető elfogadással úgy, ahogyan vagyunk. Ha ezt tapasztaljuk, tudjuk felkínálni mások számára is ezt az iralmat a szolgálatokban. A szerzetes miközben lemond a vagyonról, a saját akaratának elsőbbségéről és a szexuális kapcsolatról és házastársról, nem a szeretetről mond le, még csak nem is a vágyról, hanem arra vállalkozik, hogy intimitás utáni vágyát, birtoklási vagy uralkodási és hatalmi vágyát Isten elé tartsa. Megengedi Jézusnak, hogy megtisztítsa vágyait és önmagára irányítsa, hogy végtelen szeretetet, gazdagságot és hatalmat tapasztaljanak meg Istenben és ne érzék be kevesebbel. (F. L.) A szerzetesek a remény emberei. A szerzetesek, akik elmennek az élet periferiáira – az egyes ember periferiáira és a társadalom periferiáira. A szerzetesek közösségben élnek – nagyon sajátos, keresztény tapasztalat. Nem választjuk egymást, hanem azért vagyunk együtt, mert felfedeztük, hogy valami közös hivatás van bennünk. A hivatásra mondtunk igent, és ez gyűjt egybe bennünket közösségbe: „mi adattunk egymásnak”. Nem szimpátia, hanem valami mélyebb összekötődés alapján. Ez is a remény jele tud lenni az Egyházban és a társadalomban.

Mi lehet vonzó a fiatalok számára a szerzetesi életben?

- *Az Istennel való kapcsolat.* A szerzetes jelenléte könnyen Istenre irányítja a figyelmet. A fiatalokban nagyon jelen van a transzcendensre való nyitottság, eleven igény, aminek vagy tudnak nevet adni, vagy sem. (Mi értelme az életnek? Van-e valami a fogható valóságon túl?) Épp ezért egy szerzetessel való találkozás vonzó lehet egy fiatal számára és sok kérdést megnyit.
- *A közösségi élet.* Igény a kapcsolódásra (közösségi web, Facebook), a valahova tartozásra. Szeretet-éhség a fiatalokban, vágy az el- és befogadásra. Egy szerzetesközösség tudja ezt közvetíteni a fiatalok számára, akkor is, ha belülről nézve ez a közösség nagyon esendő is.
- *A szolgálat.* Ha tudunk távlatokat nyitni nagy dolgokra, akkor tudnak elköteleződni. A szolgálat így megszólító tud lenni (perifériahelyzetek).
- *A hivatás.* Hogy alakult a hivatásod? Hogy lettél szerzetes? Nem közhelyes – és szívesen is beszélünk róla. A lényünk részét képezi és szívesen megosztjuk másokkal. A szerzetesek éve üzenete lehet, hogy minden embernek van hivatása! Keresd Te is a hivatásodat! A hivatásoknak egyfajta communiója van: nem abban kell segíteni yaa fiatalokat, hogy egyházmegyes papi, szerzetesi stb. hivatása van, hanem egyáltalán felvetni a hivatás kérdését. Mindenkit abban kell segítenünk, hogy megtalálja a saját hivatását.
 - Egyre inkább nem hivatásgondozásról, hanem *hivatás-kultúráról* beszélünk. Ez arra hív, hogy ne egyszerűen tevékenységeket végezzünk azért, hogy a fiatalokban ébresztgessük a hivatást, hanem éljük úgy az életünket, hogy az megszólító üzenetet hordozzon: Mi a Te hivatásod? Mire hív Téged az Isten?
- *Honlap: szerzetesek.hu* – Leginkább programokat jelenít meg (csempés kialakítás). A szerzetesek évére nyílt meg, de nemcsak az évre marad meg.
 - Imanaptár: minden napra egy imaszándék a szerzetesekért. Erősíti a közösséget és megismerteti a szerzetesközösségeket. Szerzetesi térkép: összegyűjti egy térképen a szerzetesrendeket, szerzetesházakat.
- *Rendezvények:*
 - Fiataloknak (is): szeptember 18. este – 19. *Szerzetesek tere* (Március 15. tér – Ferenciek tere). Személyes találkozások, bemutatkozás, imádság. Koncentrált találkozási lehetőség.

A pap, a szerzetes nem egy fura figura, nem egy különc csodabogár, hanem olyan keresztény, aki meghívottságában, elkötelezettségében a többiek elé éli az odaadott élet lehetőségét, boldogságát. Osztatlan-szívű Istenhez tartozásából fakad a nagy szabadság és lelki függetlenség. Az örömhír tanúja, akin keresztül megtapasztalja a bűnös, rideg világ, hogy Jézus él. Ő az egész világot akarja átalakítani, megszentelni. Az emberek közötti viszonyokat átítani a szeretettel. Ahogyan a szülő szereti a gyermekét, a házasság szereti egymást és saját családjuk viszonyait itatják át elsősorban szeretettel. A hivatás kaland. Az Isten- és emberszeretet kalandja, az önátadás, életadás kalandja. De félig égni, félig élni, félig szeretni nem érdemes. Isten nem hétköznapi, nyögve-nyelős, kötelesség-teljesítésre vár, nem hivatalnok-lelkű szolgálatra hív, hanem öröme, boldogságra. Tudnunk kell olyan ember lenni, aki körül születik az Isten országa. A kisgyermek úgy tanul meg mosolyogni, hogy édesanyja mosolyog rá.

„Jézus látta, hogy egy Máté nevű EMBER ül a vámnál.” (Mt 9,9) Eddig mindig mindenki akart tőle valamit. Egy kis kedvezményt, vagy megpróbálta becsapni. Vagy éppen ő, a vámos próbált valakiből hasznót húzni. A neve is ezt jelenti Lévi (=„körülfont, ragaszkodás”). Máté nem szabad, belépett az érdeke világába, s teljesen attól körülfont életet élt. Másokat is használt, ők is használták. Az embereket csak hasznosságuk alapján nézte és az emberek is, akikkel körülvette magát érdekeik miatt keresték őt. Most meg jön Valaki, aki EMBERSzámba veszi, nem valamit akar tőle, hanem őt, magát. Egyszerű szavakkal meghívja: „Kövess engem! – Az fölkelt és követte.”

Jézus szeretetének köszönhetően Máté (=”Isten ajándéka”) lett. Akárminek is tartom magam, Jézus meglátja bennem az EMBERT, aki egyedülálló hivatásra lett teremte, meglátja bennem Isten ajándékát. Tudom-e ezt közvetíteni mindenki felé?

Nem az a kérdés, hogy házasként vagy papként, szerzetesként követed Jézust, hanem, hogy tényleg követed-e? Ha Isten a Nap és egyes hivatások a Nap sugarai, akkor ezek a sugarak, ha különböző utakon is, de ugyanazon Istenhez vezetnek. A sugáron haladni = Isten akaratát tenni. Ez a közös hivatásunk. Amikor ebből kilépünk, akkor a sugáron kívülre kerülünk és sem a Naphoz, sem egymáshoz nem közeledünk, legyen rajtunk bár szerzetesi vagy mennyasszony ruha, de ha ezen a keskeny sugáron maradunk, akkor betöltjük hivatásunk, bármilyen életállapot útját is járjuk. Alapvető élethivatásunk a keresztény hivatás. Amikor megkeresztelték, akkor krizmával konszekráltak, felkentek, mint ahogy felszentelik az új templomot is. Amit konszekrálnak pl. egy oltárt, azt csak Isten dicsőségére szabad használni. Például egy felszentelt templomban nem megengedhető olyan koncertet tartani, úgy viselkedni, ami nem fér össze Isten szentségével. Amikor megkeresztelték Téged, krizmával kenték meg a testedet. Ez azt jelenti, hogy tested-lelked csak Isten dicsőítésére méltó használni! Arra van rendelve és lefoglalva. Porres Szent Márton kapus és söprögető testvérként élte szerzetesi életét és úgy lett szentté. Úgy kell söprögetni, mérnöki rajzot készíteni, hogy azzal Isten dicsőségét szolgálod! Ott van a hivatásod, ahol több szeretetet tudsz adni és elfogadni, és amire indíttatást, kedvet és alkalmasságot, továbbá reális lehetőséget kaptál Istentől, s ami Isten nagyobb dicsőségére válik.

KÉRDÉSEK: Képzeld el, hogy részt veszel a saját temetéseden és hallod, ahogy beszélnek rólad az emberek. Mit szeretnél, és mit nem szeretnél hallani ott? Mi az, ami nélkül nem tudnál nyugodtan meghalni, ha az nem valósulna meg az életedben? Milyen jelei lehetnek a hivatásnak (indíttatás, kedv, képesség, alkalmasság, lehetőség)? Milyen vágyaid vannak, mit szeretnél megvalósítani az életben? A hiteles, mély vágyaid jelzik, hogy milyen irányban érdemes keresni a hivatásod. Nevezd meg nem hiteles vagy felszínes vágyakat, melyek hamis motivációként félrevezethetnek a hivatásválasztásban (pl. több pénz, osztálytársaim is odamentek, szüleimnek való megfelelés vágya, hiú öntetszelgés, saját kényelem, önzés, félelem stb.)? Milyen irányt jeleznek számodra hiteles, mély vágyaid? Akkor vagy igazán önmagad, s válsz azzá az emberré, aki vagy legbelül, ha hiteles, mély vágyaidban megmutatkozó isteni akaratot követed. Tapasztaltad-e már ennek nehézségét, amikor felszínes, pillanatnyi vágyakat kellett leküzdeni egy nagyobb jóért, Isten akaratáért?